

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΛΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ

Συνδρομή έτησια: Έν Έλλάδι 1 ο. 8. έν τή άλλοδαπή πρ. 12 — Έκαστον φυλ. τιμάται λ. 10.— Γραφ τ. Κ ο.—
ε έν νη. έν τφ τυπ. τής Κορίννης.— Αι τφ περισσίτιν άφορώσαι επιστολαί διευθύνονται πρὸς τόν έκδοτήν.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΑΗΝ

Ἡ ἐπιγραφή θά ἦτο καλλιτέρα *Μυρία Ὅσα*· ἀλλ' ἂν τινες ἀνεγίνωσκον, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τόνου εἰς τὰ κεφαλαιώδη στοιχεῖα, *Μύρια* καὶ ἀπῆλθον ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν;

Ἡ μεγάλη ἐπιγραφή εἶναι, ἵνα ἐμπορικῶς λαλήσωμεν, ἐν κέρδος 90 0(0 ἐπὶ τοῦ περιεχομένου. Τοῦτο ἤξυρουν κάλλιον ἡμῶν ἐν τῇ Ἑσπερία καὶ δι' αὐτὸ ἀπλοῦν ἄλευρον οὐγγρικῶ οἴτου πωλεῖται ὡς πανάκεια ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅχι πλέον ἀσθένειαι», καὶ ὕδωρ πηγαῖον ὡς ἡ ἀσφαλεστάτη βαφή τῶν τριχῶν τῆς κόμης ὑπὸ τὴν μετριόφρονα, εἰς τὴν γλώσσαν τῶν μετριοφροσάτων ἀδελφῶν ἰταλῶν, ἐπιγραφὴν *non più capelli bianchi*, καὶ πολλοὶ χάρις εἰς τὰς ἐπιγραφὰς ἡ ἑθεραπεύθησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον, ἡ ἐρωτήσαντες τὸν καθρέπτην, ἐπειδὴ ὁ καθρέπτης ἐρωτῶμενος ἄνευ μαρτύρων ψεύδεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ψαρά των κόμη κατέστη μελαντέρα, ἐνθ' ἐπὶ τούτῳ ἐν περιπτώσει ὀλίγης ἀληθείας χάρις ὠφέλιτο εἰς μόνην τὴν εὐλογημένην μέθοδον τῆς ἐκριζώσεως τῶν ἀναφυομένων λευκῶν τριχῶν.

Ὁ μακαρίτης Δαρσεῖος ὁ Ὑστάσπου, Κύριος ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν σκηναῖς μακάρων!, εἶπε μίαν μεγάλην ἀλήθειαν περὶ ψεύδους: «Ἐνθα ἡ γὰρ τὸ δεῖ ψεύδος λέγεσθαι, λεγέσθω. Τοῦ γὰρ αὐτοῦ γλιχόμεθα οἱ τε ψευδόμενοι καὶ οἱ τῇ ἀληθείᾳ διαχρέομενοι. Οἱ μὲν γε ψεύδονται τότε, ἔπεισάν τι μέλλωσι τοῖσι ψεύδεσι πείσαντες κερδήσασθαι, οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθείᾳ ἐπισπᾶσωνται κέρδος καὶ τι μᾶλλον σφι ἐπιτρέπεται. Οὕτω οὐ ταυτὰ ἀσέοντες τῶν τοῦ περιεχομένου. *Εἰ δὲ μηδὲν κερδήσασθαι μέλλοιεν, ὁμοίως ἂν ὁ τε ἀληθίζόμενος ψευδῆς εἴη καὶ ὁ ψευδόμενος ἀληθής.*» Ἄν τώρα ἡμεῖς, γινώσκοντες τὰ καλά τῆς μεγάλης ἐπιγραφῆς, ἐξ ἀληθινῆς ἡ ψευδοῦς μετριοφροσύνης ἀπεφύγομεν αὐτὴν, ἅς κρίνωσιν ἄλλοι ὑπ' ὅσιν ἔχοντες καὶ τὰ σοφὰ λόγια τοῦ μακαρίτου Δαρσεῖου ἡ ἀλήθεια ἐν τούτοις εἶναι, ὅτι ἡ καταλληλοτέρα ἐπιγραφή θά ἦτο (κατὰ τὴν μακαρίτιδα *Ἐκλεχτικῆν* «θ' ἂν ἦτο») *Τίποτε, καθόσον ὁ φίλος Ἑνωζῆς μᾶς παρεκάλεσε «νά τοῦ δώσωμεν τίποτε διὰ τὴν Κορίνναν».*

Τίποτε!... ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τίποτε, μὲλο-

νότι τίποτε, εἶναι ἐννοίας σημαντικῶν· κεφαλὴ στεῖρα οὐδὲ τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ γεννήσῃ. Ἀλλὰ, «φίλοι μου ἔς τὴν ἀνάγκην μου» λέγει ἡ φιλοσοφία τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ φίλος ἡμῶν διὰ νὰ ζητήσῃ, ἔστω καὶ τίποτε, θά εἶχε βεβαίως ἀνάγκην. Ἐμπρὸς, ἅς ζητήσωμεν λοιπὸν χάριν αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως, μετ' ὅσον δὴποτε χρόνον, εἶναι μία τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας ἡ πάνσοφος δημιουργικὴ δύναμις, ἡ ὁποία μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν γῆν τοῦ κλυθιμῶνος, ἐνεστάλαξεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς διάκρισιν καὶ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ζώων, πλην τοῦ κυνὸς καὶ τοῦ λέοντος. Διατείνονται πολλοὶ, ὅτι οἱ σοφοὶ φράγχοι ἐδείχθησαν τοιοῦτοι στολισθέντες διὰ πτερῶν, τὰ ὁποῖα ἤρπασαν παρὰ τῶν σοφῶν προγόνων μας· λέγεται μάλιστα, ὅτι ὁ διαδόχτος Μακκιαβέλης ἐφωράθη ἀντιγράψας ὀλόκληρα χωρία ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τοῦ μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος δορυκτῆτορος· ἔλαβον ὅμως τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας των. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ὅχι ὅλοι, ἐννοεῖται, ἀλλὰ μόνον οἱ συγγραφεῖς, οἱ ποιηταί, οἱ λογογράφοι, οἱ δημοσιογράφοι ἐκδικούμενοι, ἔδωκαν τὰ τὰ τοῦ εἰς τοὺς φράγχους, τὸ ὁποῖον θά ἐνθυμῶνται δι' ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ ἔργα ὀλόκληρα αὐτολεξεί, οὕτως εἰπεῖν, μετενηνεγμένα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλώσσαν ἐκοσμήθησαν διὰ τῶν ὀνομάτων πολλῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερόντων ἐν τε τῇ πεζῇ καὶ τῇ ἐφίπῳ συγγραφῇ. Τοῦτο ὅμως δὲν νομίζομεν ἄδικον, οὐτ' ἀπρεπές· ἀφοῦ ἡ παραγωγή τῶν νεωτέρων εὐρωπαϊκῶν ἔργων ὀφείλεται εἰς τὴν κλοπὴν τῆς προγονικῆς περιουσίας, πάνυ δικαίως ἀνήκει εἰς τοὺς κατ' εὐθείαν ἀπογόνους τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Λυκούργου· διὸ καὶ σοφὸς τῆς ἀρχαιολογίας καθηγητῆς συνεθίζει τὴν φράσιν «καθ' ἡμᾶς καὶ τοὺς πλείστους τῶν γερμανῶν», θέτων οὕτω καθένα εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν.

Ἡ ἐκδικήσις αὕτη, τὴν ὁποῖαν λίαν ἀξιεπαίνως κατήνεγκον οἱ ἡμέτεροι ἀνθρωποὶ τῶν γραμμάτων, θά ἔχη καὶ ἀστείας συνεπείας, μετὰ τὰς ὁποίας θά ξεκαρδιζόμεθα γελῶντες ὑπὸ μωρὴν θάψιν καὶ κολοιῶν, ἀνὸ Κομπούκιος καὶ ὁ Ζωροάστοης ἀληθινὰ ἐλάλῃσαν. Ὅταν θά ἀναγινώσκειται ἀπὸ τὸν φιλολογικὸν κόσμον καὶ ἡ ἡμετέρα γλώσσα καὶ θά ἀναγινώσκειται, ὅταν καταστῇ νεκρά, ἀφοῦ τῆς τιμῆς αὐτῆς ἠξιώθησαν πᾶσαι αἱ νεκρὰ γλώσσαι.

ρωπαικού στελέχους και ανέδειξαν νέον ακριβές και συγκριτικόν σύστημα γλωσσολογικής έρεύνης εις φθολογίαν αυτών. Διά μέσου τούτου απέδειχθη, κατά τον γλωσσολόγον Μάξ—Μύλερ, δ-λεθρία εις την υγιή ανάπτυξιν τής διανοίας των νέων ή μέχρι τούδε διδασκαλία του έτυμολογικού μέρους τής Γραμματικής, ως εν τοις εκπαιδευτηρίοις διδάσκειται.

Ο ήμετέρος Ιωάννης Σταματέλος, Λευκάδιος, γνωστός εις τον κόσμον των γραμμάτων διά των τοσούτων αυτού συγγραμμάτων και πρό πάντων των πραγματευομένων περι νεοελληνικής γλώσσης, επέστησε την προσοχήν αυτού εις τό νεώτερον Γλωσσολογικόν τούτο σύστημα. Θελήσας να εφαρμόσῃ αυτό εις την αρχαίαν ελληνικήν, εξέδωκε τό ανώτερον περι φθολογίας πόνημα, έμβριθώς μελετήσας φθόγγους και κάμψεις τής αρχαίας Έλληνικής περι τον ήχον των φωνών, την συμπλοκήν των συλλαβών και την δι' αυτών μόρφωσιν ή παραγωγήν λέξεων, συγκρίνας πᾶσαν φωνητικήν τροπολογίαν τής αρχαίας Σανσκριτικής του Ίνδικου γένους προς την Έλληνικήν και Λατινικήν του Έλληνολατινικού, και διέκρινε τās σχέσεις και τās συναφείας αυτών, ως δημοφών κλάδων, οτινες εκ του αυτού στελέχους έκβλασάνουσι. Πᾶσαν λοιπόν φωνής άλλοιωσιν και μεταβολήν περι την προφοράν λέξεων τής αρχαίας Έλληνικής, περι την προφοράν των ελληνικών λέξεων, ανάγει συγκριτικώς προς την Σανσκριτικήν, ως αρχέγονον Ίνδοευρωπαϊκήν, και την Λατινικήν, παραφάδα τής Έλληνικής. Ούτω βαδίζων εις έρευναν φθόγγων και μεταβολών τής φωνής, καθ' ἄς υπόκειται ή προφορά πάσης αρχετύπου λέξεως του Ίνδοευρωπαϊκού στελέχους, συναρτίζει τό φθολογικόν σύστημα τής έλ.γλώσσης.

Ο συγγραφεύς εις δύο μέρη διαιρεί αυτό, εις φωνητολογίαν και συμφωνολογίαν. Και εις μὲν τό πρώτον θεωρεῖ τās τρεις αρχεγόνους φωνάς α, ι, υ, και πῶς έκάστη αυτών κάμπτεται, άλλοιούται και μεταβάλλεται κατά την προφοράν λεπτυνομένη ή ενισχυομένη. Εἰς δὲ τό δεύτερον, πραγματεύεται περί των συμφώνων, κατατάσσει εις κλάσεις κατά τὰ όργανα του ήχου αυτών. Γενικόν διάγραμμα εκθέτων, κατά λογικήν διάταξιν των όργάνων, κατατάσσει εις κλάσεις, και εις επτά βαθμούς, και την εκ κλάσεως εις κλάσιν μετάβασιν. Δύο παρατηρεῖ τὰ συντείνοντα κυρίως εις την ήχητικήν ανάβασιν, κατάβασιν και μετάπτωσιν, την τραχύτητα και την μαλάκυσιν. Αφού εξηκρίβωσεν ούτω τὰ παντοίας ήχητικās άλλοιώσεις των φωνέντων και των συμφώνων μεταβαίνει προς εξέτασιν τής αντιστοιχίας των φωνέντων και των συμφώνων τής Σανσκριτικής προς τās τής Έλληνικής, διακρίνων εις γράμματα και σημεία πνευματισμού. Και πάλιν θεωρεῖ συμφωνον αλληλίας την μαλάκυσιν, την χαλάρωσιν, και την μετάπτωσιν,

περι την συμπλοκήν των συλλαβών και την αποβολήν, την μετάθεσιν και την μετατροπήν των γλωσσικών στοιχείων διά τήν τραχύτητα ή την μαλάκυσιν του ήχου εις μόρφωσιν των λέξεων. Επί τέλους, παρενθέτει ως συμπλήρωμα του φθολογικού τής αρχαίας ελληνικής πονήματος, πραγματεῖαν εκτεταμένην περι των περιστάσεων, καθ' ἄς οι προτόγονοι φθόγγοι του Ίνδοευρωπαϊκού στελέχους, προς εύφωνίαν, τηρούνται ή μεταβάλλονται σταθερώς και όμοιοτρόπως εν τῇ Σανσκριτικῇ, Έλληνικῇ, και Λατινικῇ. Εν τῷ μέρει δὲ τούτῳ δὲν παραλείπει και τὰ γενόμενα προς εύφωνίαν εν τῇ ήμετέρῃ νεοελληνικῇ, και διακρίνει την θαυμασίαν εύφωνίαν αυτής.

Τοιοῦτο εἶναι τό φθολογικόν σύστημα του ελληνιστου Σταματέλου περι τής αρχαίας ελληνικής γλώσσης, καθ' ὅσον ήδυνήθημεν αναλυτικῶς να περιγράψωμεν. Ο συγγραφεύς, βεβαίως, λίαν ηύδοκίμησεν εις τās γλωσσολογικές μελέτας των συγχρόνων ήμων σοφών τής Ευρώπης. Κατά πολὺ δὲ εκοπίασε διανοητικῶς, αναδιφών τους κλουσίους θησαυρούς του ελληνισμού, ὅπως εξ αυτών εξαγάγη τὰ κατάλληλα υποδείγματα των φωνών, των ήχων και των λέξεων εις παραλληλίαν και εφαρμογήν των όσων Ίνδολόγοι, Έλληνισταί και Λατινισταί Ευρωπαῖοι εκθέτουσιν εις στοιχειώσιν του νεοφανούς τούτου συστήματος τής συγκριτικής έρεύνης τής γλωσσολογίας του Ίνδοευρωπαϊκού γένους. Διό και αξιέπαινος ό φιλοπονήσας κ. Σταματέλος καθίσταται εν Ελλάδι, διότι πρώτος των ήμετέρων γραμματολόγων, επιδοθείς επιμονώτερον και έμβριθέστερον εν τοιαύταις μελέταις συγκριτικής γλωσσολογίας, διά χρησιμωτάτου πονήματος επλούτισε την Έλληνικήν φιλολογία.

Εν Ζακύνθῳ.

Π. ΧΙΩΤΗΣ.

Η ΕΛΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

Έν αστρον έσυμπάθησα απ' του ούραου τὰ κάλλη
και μία κόρη επί γῆς,
νέα ως άνθος τής αυγῆς,
εις την ψυχήν μου θάλλει.

Μὴν εἶσαι πύρ, ὃ αστρον μου, του μειδιάματός της;
ή των όμμάτων της υγρόν,
των παρειῶν της τό άδρόν,
ή εἶς' ὃ έμβασαμός της;

Τὴν νύκτα, ὅταν ήσυχος ή "Ελλη μου κοιμάται,
μέ βλέπει μόνον ν' άγρουπιῶ,
τόν έρωτά της να θηνώ
τό αστρον, που πλανάται.

Ποσάκις τὴν ούράνην ποθῶν μορφήν σου, "Ελλη,
εἶρησά βλέμματ' αλγεινά
έκεί τ' άστρον βουνα,
που αστρον ανατέλλει!

Μίαν ἡμέραν αστήρα μ' ήτένισεν ή "Ελλη"
εἶψαλ εἶσα πειστόν
εἶ τό αστρον τό αγαπητόν
και παραπῶνον μέσην.

Λυπήσου με, ὃ αστρον μου, ή "Ελλη πρὶν έσπύσῃ"
εἰγγίσει ή ανατολή
και μία ακτινοβολή
τῆς "Ελλης θά σε σῶσει.

Κ. ΙΕΡΟΚΑΗΣ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΑΙΗΓΗΜΑ

Συνίετα 181 σελ. 79.

Και τῶνόντι την έπιούσαν ή θαλαμηπόλος ὠδήγησε μετ' εαυτῆς τό παιδίον. Ο κόμης δὲν ήδύνατο να εύρη λέξεις, ὅπως ευχαριστήσῃ την Μαρίαν του. Περιεποιήθη τό παιδίον ὅσον ήδυνήθη περισσώτερον, προσήνεγκεν αυτῷ παιγνίδια, ζαχαρωτά, δῶρα.. Ηρώτησεν αυτῶ αν τον αγαπᾶ, αν θα επανέληθῃ πάλιν μετὰ τής Μαρίας... Λαβῶν δὲ παρ' αυτου καταφατικῆν απάντησιν, ήσθάνθη την καρδίαν του σκιρτήσασαν.

— Να έρχεσαι, παιδάκι μου, να έρχεσαι, εἶπε θωπεύων τον μικρόν.

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα, εἰπέλλισε τό παιδίον, θα έρχωμαι.

— Ακούεις, Μαρία; αύριον να τον φέρης μαζῆ σου. Έλα, παιδί μου, να σε φιλήσω. Βεβαίως δὲν ζηλεύεις, εἶπε προς την Μαρίαν μειδιῶν.

Τὴν έπιούσαν επανελήθησαν τὰ αυτὰ, ὃ μικρός ήτο κατενθουσιασμένος με τον κόμητα.

Η'

Ήτο ή πρώτη μετὰ μεσημβρίαν.

Η κυρία Πέτκωφ εκάθητο επί τινος ανακλίντρου, παίζουσα με τους ζανθούς βοστρύχους του υιου της, τον ὅποιον είχε πλησίον της.

Η μέλαινα ενδυμασία, ήν έφερεν ενεκα του θανάτου του συζυγου της, παρείχεν αυτῇ πλείστα καλλονάς και κομψότητα.

Τὴν στιγμήν εκείνην, αναμνησθεῖσα του συζυγου της, εξέβαλε βαθὺν στεναγμόν.

Μετ' οὐ πολὺ, εισελθοῦσα ή Μαρία ανήγγειλε την έλευσιν του κόμητος. Η φύσει αγαθή καρδιά της απέβαλε την ιδεάν του να μη δεχθῆ αυτόν, αφ' ετέρου δὲ και ή γυναικεία περιέργεια συνετέλεσεν ὄχι ὀλίγον ὑπὲρ του εναντίου.

Τί ἄρα γε έμελλε νακούσῃ; Δὲν είχεν εἶπη αυτῇ ὃ κόμης, ὅτι μετὰ τρεις ήμέρας θα επανέληθῃ; Προεμάντευε πως τās προθέσεις του κόμητος και ήτο έτοιμη...

Ποσάκις ὃ άνθρωπος, ὅταν θέλῃ να πράξῃ τι, δὲν εξαπατᾶ και πείθει εαυτόν;

— Αἴ! αφού ήλθεν, εἶπε μετὰ τινος δυσαρσκειάς, ἄς εισέλθῃ.

Η θαλαμηπόλος εξήλθε και παραυτὰ ὃ κόμης ενεφανίσθη.

— Κυρία, ήλθον ὅπως εκφράσω την μεγίστην λύπην, ήτις κατέχει την καρδίαν μου, επί τῷ θανάτῳ του συζυγου σας, εἶπε μετὰ θλιβεράς μελαγχολίας. Γμεις ἀπωλέσατε συζυγον προσφιλή, εἰγὼ δὲ οἶλα εἰδούλην και πόλυ μόνον...

— Μετ' ευχριστῶ, κύριε κόμη, διά την αγαθήν σας καρδίαν.

Μετὰ τους λόγους τούτους επεκράτησεν άκρα

σιγή. Η κυρία Πέτκωφ εκλινε προς τό έδαφος τους πλήρεις δακρύων επί τῇ αναμνήσει του συζυγου της ὀφθαλμούς αυτῆς, ὃ δὲ κόμης έθεώρει αυτῇν μετ' εκστάσεως.

— Κυρία, εἶπε τέλος, αφ' οὐ μυριάκις ανεμάσθησεν εν τῇ διανοία του ὅσα έμελλε να εἶπῃ, σκέπτομαι πῶς θα διάγετε τώρα μόνη, άνευ οὐδενός στηρίγματος επί τῆς γῆς, και τῇ ἀληθείᾳ θλίβομαι μέχρι θανάτου...

— Ευχαριστῶ, κύριε κόμη, σᾶς ευχαριστῶ διά την φιλικήν σας ταύτην πρόνοιαν, ὑπέλαβεν ή κυρία Πέτκωφ. Αφού ὃ Θεός ηύόκησε να παραλάβῃ τον συζυγον μου, του λοιπού θα ζῶω ανατρέφουσα τὰ τέκνα μου, τὰ ὅποια θα μοι αναμνησκουσι τον προσφιλή, αλλά και δυστυχῆ Ιωάννην μου...

— Τὸ γνωρίζω, κυρία. Πᾶς καλός χριστιανός ὀφείλει να ὑποτάσσεται εις τās βουλὰς του Ὑψίστου, εἶπεν ὃ κόμης μετὰ ῥωσικῆς τῶνόντι ψευδευθλαβείας και ὑποκρισίας, αλλά λυπούμαι, διότι ὑμεις, ή συνειθίσασα να ζῆτε εν ανωτέρῃ κοινωνίᾳ, ήδη θα διάγετε βίον μονότονον εν τῇ πληκτικῇ ταύτῃ κωμοπόλει, την ὅποιαν σᾶς καθίστα πρότερον εὐάρεστον ή παρούσια του συζυγου σας.

— Πολὺ καλλίτερα θα ζῶω ενταῦθα, κύριε κόμη. Έχω σκοπόν να μη εμφανισθῶ πλέον εις τον κόσμον, ὅστε ή δι' άλλους πληκτικῆ αυτῆ κωμόπολις δι' ἐμε θα εἶναι εὐάρεστον καταφύγιον.

— Πρὸς Θεοῦ! προσφιλῆς μου κυρία, μη λέγετε τούτο... Εἴθε εισέτι νέα, εἴθε ὠραία, και τῇ ἀληθείᾳ θα εἶναι λίαν λυπηρόν να στερηθῆ ὃ κόσμος τῆς παρουσίας σας τόσον έναῶρις...

— Τί εννοεῖτε με τούτο, κύριε κόμη;

— Δὲν τολμῶ να εκφράσω καθ' ὀλοκληρίαν την ιδεάν μου ταύτην, κυρία... Η μνήμη του προσφιλοῦς ὡμων συζυγου εἶναι τόσον νωπή, ὅστε διαστᾶζω να...

— Ομιλήσατε, κύριε, ομιλήσατε ἀφόβως ὑπέλαβεν ή κυρία Πέτκωφ, ήτις, ὡς εἶπομεν, ήτο εἰτότη νακούσῃ πᾶσαν εξομολόγησιν.

Εάν ἄλλη ήτο εις την θέσιν τής κυρίας Πέτκωφ, θα έτρεμεν ἴσως ὑποδεχομένη τον κόμητα, θα εφοβείτο μη παραπεισθῆ εκ τῆς ὠραιότητος, των τίτλων, τῆς ευγενείας, του πλούτου, άλλ' ὡς προς αυτῇν άλλως είχε τό πρᾶγμα. Εἶχεν εδραϊαν την πεποίθησιν, ὅτι ή ἀρετῆ αυτῆς ήτο ἀκατάβλητος. Αλλά τότε διατί ὑπεδέχετο τον κόμητα; Διά τον απλούστατον λόγον ὅτι ήτο βεβαία περι τῆς μη ὑποχωρήσεώς της. Αλλως τε δὲ, και διατί να μη αισθανθῆ τις την ήδονήν του να ριφθῆ εις τους μεγίστους των κινδύνων, ὅταν εἶναι βέβαιος ὅτι θα δυνθῆ να τους αποφύγῃ;

— Σᾶς ευγνωμονῶ, κυρία, ανέκραξεν ὃ κόμης, λαβὼν την ἄδειαν να ομιλήσῃ ἀφόβως. Γνωρίζετε ὅτι δὲν δύναμαι να περιμείνω επί πολὺ. Ὑπακούω,

κυρία, εἰς διαταγὰς ἀνωτέρας, ὥστε λίαν πιθανὸν νὰ λάβω τοιαύτας ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὅπως ἀπέλθω ἐντεῦθεν... Διὰ τοῦτο, κυρία, ἀνάγκη νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου... Καταστήσάτε με εὐτυχή!.. σὰς ἀγαπῶ!... Προσφέρω ὑμῖν τὴν χειρὰ μου;... Δεχθῆτε νὰ γείνετε κόμησσα Ἰβανόφσκη...

Ὁ καταχθόνιος Ῥώσος ἐπίτηδες ἀφῆκε τὴν λαμ-
προτέραν τῶν προτάσεών του τελευταίαν, θέλων οὕτω νὰ κολακεύσῃ τὸ φύσει κενόδοξον τῆς γυναι-
κός. Ἄλλ' ἡ κυρία Πέτκωφ ἤκουσεν ἀταράχως τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην. Πλὴν δὲ τούτου ἐκ τῶν λόγων τοῦ κόμητος εἶχεν ἐννοήσῃ ποῦ θὰ ἔληγεν ἡ συνομιλία αὕτη.

— Κύριε, υπέλαβε, σὰς εἶπον καὶ πρὶν, νομίζω, ὅτι ἡ μόνη μου ἐνασχόλησις θὰ εἶναι ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων μου...

— Τῶν τέκνων σας! ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσια-
σμοῦ ὁ κόμης γονυπετήσας, τὰ τέκνα σας, Ἀλε-
ξάνδρα, θὰ εἶναι καὶ ἰδικὰ μου!... Ὁ ἀνάτροφω-
μεν ὁμοῦ... θὰ τάγαπῶμεν ὁμοῦ!.. Ὡ! κυρία! δεχθῆτε τὴν ἔνωσιν ἡμῶν ταύτην, προσέθηκε, λαμ-
βάνων αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν. Ὡ! ἐὰν ἐγνωρίζετε πόσον σὰς ἀγαπῶ, δὲν θὰ ἤρνεϊσθε...

— Κύριε κόμη, υπέλαβεν ἡ κυρία Πέτκωφ, δια-
τηροῦσα πάντοτε τὴν ἀταραξίαν της, πᾶς ἄνθρω-
πος ἔχει τὰς ἰδέας του, ἐπομένως ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου. Νομίζω λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι τό-
σω ἐντιμον, γυνή, ἀπολέσασα ἅπαζ τὸν σύζυγόν
της, νὰ λαμβάνῃ καὶ δεύτερον, καὶ οὕτω νὰ λησμονῇ
τὸν πρῶτον. Πᾶσα γυνή, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον,
ἔχει καθήκον, ὀφείλει νὰ τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἀ-
ποθανόντος συζύγου της. Ἴσως θὰ εἶπητε ὅτι εἶ-
μαι αὐστηρά. Δυστυχῶς τοιαῦτα εἶναι τὰ φρονήμα-
τά μου. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐγὼ οὐδεμίαν ἔχω ἀ-
νάγκην. Ὁ Ἰωάννης μου μὲ ἀφῆκεν ἀριστὴν πε-
ριουσίαν, ὥστε δύναμαι νὰ ζήσω ἀνέτως μετὰ τῶν
υἱῶν μου· τελευταῖον ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη εἶναι
ἀμετάτρεπτος...

— Ὡ! κυρία! μετρατρέψατε τὴν σκληρὰν ταύ-
την ἀπόφασιν... σὰς ἀγαπῶ!..

— Τὸ ἤξεύρω, κύριε, καὶ διὰ τοῦτο τοσαύτην
ἤδη ὦραν ὑποφέρω, ἀκούουσα τὰς προτάσεις σας,
υπέλαβε μετ' ἀγανακτήσεως· διότι μὲ ὅλην τὴν
ἀταραξίαν ἢ τὸ ψυχρὸν αἷμα, ὡς θὰ ἔλεγέ τις τῶν
νεωτερίζόντων, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ. Ἐὰν ἄλ-
λος τις ἦτο εἰς τὴν θέσιν σας, ἐξηκολούθησε, θὰ τὸν
ἀπέπεμπον πάραυτα, ὡς τολμῶντα τρεῖς ἡμέρας
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου μου νὰ μὲ κάνῃ
προτάσεις περὶ συνοικισίου καὶ ὑμεναίων. Σὰς ἀνέ-
χομαι ὁμῶς, κύριε κόμη, διότι σὰς οἰκτιρῶ ἀπὸ
καρδίας...

— Μὲ οἰκτιρετε, κυρία! καὶ διατῆ; ἠρώτησεν
ὁ κόμης, εἰσέτι ἐλπίζων.

Παρὰ τῶ οἰκτιρῶ ὑπάρχει ἡ συμπάθεια καὶ
παρὰ τῆ συμπάθειά ὁ ἔρωσ.

— Διότι βλέπω ὅτι ὁ πρῶτος ὑμῶν ἔρωσ, ἀ-
περίνατο ἡ κυρία Πέτκωφ, ὡς μοὶ εἶπετε καὶ ἄλ-
λοτε, εἶναι τόσον ἀτυχής... διότι βλέπω ὅτι δὲν
δύναμαι νὰ καταστήσω εὐδαίμονα τὸν ἄνθρωπον,
τὸν ὁποῖον ἐπανήγαγον εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, προσ-
έθηκε μετ' ὑποκεκουμένης εἰρωνείας.

— Ὡ! ναί, προσφιλῆς μου Ἀλεξάνδρα, ναί
Ἰμάς πρώτην ἠγάπησα ἀληθῶς.. Ὑμεῖς τὸν διε-
φθαρμένον ἐμὲ τὴν συνείδησιν κατεστήσατε ὄντως
ἄνθρωπον... Κυρία... ἀποφασίσατε... Ὡ! μὴ μαφί-
νετε οὕτω πάσχοντα!..

— Σὰς τὸ εἶπον, κύριε ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι
ἀμετάκλητος!

— Ὡ! κυρία! σὰς καθικετεύω, σὰς παρα-
καλῶ...

— Μάταιαι αἱ παρακλήσεις...

— Ὁ ἀ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν, κυρία! ἀκούε-
τε! θὰ μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν! ἀνέκραξεν ὁ κό-
μης, ἰδὼν ὅτι τὸ τόσῳ καταχθόνιως τεχνουργηθὲν
σχέδιόν του ἀπετύγγανεν.

Ἡ κυρία Πέτκωφ ἐρρίγησεν, ἀκούσασα τὸν
τόνον, μετ' οὗ ὁ κόμης ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας
ταύτας λέξεις.

— Ἀδύνατον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἄνθρωπος ἀ-
γαπῶν ἀληθῶς νὰ ὁμιλῇ οὕτω... Ἐὰν μοὶ ἔλεγεν
ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὲ ἀπατήσῃ; προσέθηκε καταλη-
φθεῖσα ὑπὸ τρόμου σπασμωδικῶ Ἐτελειώσαμεν;
ἐτόλμησε νὰ ψελλίσῃ, φοβουμένη νὰ προσίδῃ τὸν
κόμητα.

Ἦδη μετενόει, ὡς μὴ ἀποπέμφασα αὐτόν, ἅμα
εἰσελθόντα. Τοιοῦτος φόβος εἶχε διαχυθῆ ἐν τῇ
καρδίᾳ της.

— Μάλιστα, ἐτελειώσαμεν, κυρία, εἶπεν ὁ κό-
μης ὑποκόφως. Τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου, προσ-
έθηκε καθ' ἑαυτόν.

Ὅποια ἔκφρασις ὑπῆρχεν ἐν τῇ μορφῇ του κατὰ
τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν!..

Θ'

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν ἀνωτέρω διάλογον,
εὐρίσκομεν τὸν κόμητα συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς
Μαρίας ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

— Λοιπὸν θὰ φέρῃς ἀπόψε τὸν μικρὸν ἐδῶ; ἔλε-
γεν ὁ κόμης πρὸς τὴν θαλαμηπόλον.

— Διατῆ ἡ ἐπιμονὴ αὕτη, κύριε;

— Τί σὲ μέλει;

— Πῶς τί μὲ μέλλει; Ὅταν τὸν ζητήσῃ ἡ
κυρία, τί θὰ τῆς ἀποκριθῶ;

— Ὁ ἀ τῆς ἀποκριθῆς ὅτι ἐγὼ τὸν ἐκράτησα ἀ-
πόψε... εἶπε πρὸς τούτους ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολὺ,
ὅτι θέλω νὰ τὸν ἔχω ἐδῶ... Ἐπεὶ ὅτι μὲ βλέπετε
πολλὰ ἐπιμένον καὶ δεῖ ἡ μὲν ἡμῶν κατηγορία
εἶναι ὅτι τὸν ἔχω πλάττον μου. Ἐννοεῖς;..

(ἴσεται συνέχεια)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ